

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLEROV

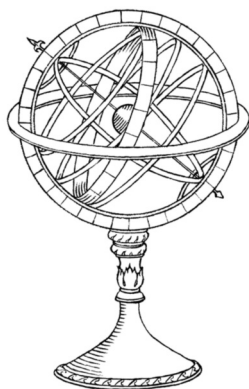
LUCINDA
RILEYOVÁ
PERLOVÁ
SESTRA

TATRAN

PERLOVÁ SESTRA

Príbeh CeCe

LUCINDA RILEYOVÁ

4. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Pearl Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2017,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5240. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Katarína Vilhanová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínska tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2017

Translation © Mária Kočanová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1060-7

*Venujem otcovi a dcére
Richardovi a Felicity Jemmettovcom*

*Nijaká cesta nie je nemožná.
Vyžaduje si iba jediný krok vpred.*

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právnik tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

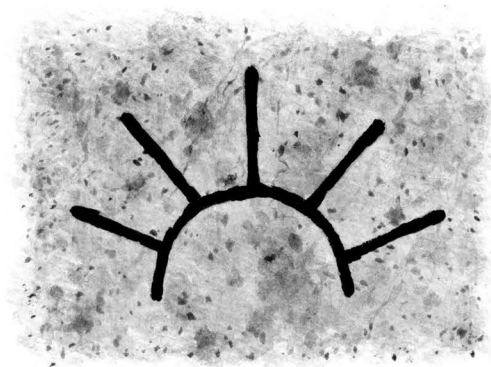
Tiggy (Taygeté)

Elektra

Meropé (chýbajúca)

CeCe

December 2007

*Symbol pôvodných obyvateľov Austrálie
pre ľudskú stopu*

Vždy si budem pamätať, kde presne som bola a čo som robila, keď som sa dopočula, že môj otec zomrel, pomyslela som si, keď som vyzrela z okna a videla iba nočnú čierňavu. Občas podo mnou zablíkal zhluk svetiel naznačujúci ľudské obydlia, za každým svetlom sa skrýval život, rodina a spoločenstvo priateľov...

Ja som už nič z toho nemala.

Pripadlo mi to, akoby som sa dívala na svet obrátený naruby, lebo svetlá pod lietadlom sa podobali na menej jagavé kópie hviezd nado mnou. Pripomenulo mi to, ako mi raz jeden z učiteľov na umeleckej akadémii povedal, že maľujem, akoby som nevidela, čo mám pred sebou. Mal pravdu, nevidela som to. Obrazy sa mi vynárali v mysli, nie v skutočnosti. Často nemali podobu zvieráťa, minerálu, ba ani ľudskej bytosti, no tie predstavy boli silné a vždy som cítila povinnosť podriaďiť sa im.

Ako tá obrovská kopa odpadu, ktorú som navláčila z londýnskych skládok do svojho ateliéru v byte. Celé týždne som sa pokúšala predstaviť si, ako tie súčiastky poskladám. Akoby som pracovala na zhotovení obrovskej Rubikovej kocky, hoci surový materiál tvorili smradľavá plechovica od paliva, starý slamený strašiak, pneumatika a hrdzavejúci krompáč. Jednotaj som ich presúvala a tešila sa, až kým som nepridala osudný posledný kus, ktorý vždy – nech som ho umiestnila kamkoľvek – celú inštaláciu pokazil.

Oprela som si horúce čelo o studené plexisklové okno, ktoré mňa aj ostatných cestujúcich ako jediné oddeľovalo od zadusenia a istej smrti.

Sme takí zraniteľní...

Nie, CeCe, varovala som sa prísne, lebo som pocítila, ako sa ma začína zmocňovať panika, zvládneš to aj bez nej, určite to zvládneš.

Prinútila som sa v myšlienkach opäť vrátiť k tatkovi Slanému, a hoci to znie čudne, vzhľadom na môj vrodenný strach z lietania bola pre mňa

spomienka na okamih, keď som sa dozvedela o jeho smrti, upokojujúca. Keby došlo k najhoršiemu, lietadlo by sa zrútilo z oblohy na zem a všetci by sme sa zabili, aspoň by som tam, na druhej strane, mala niekoho, kto na mňa čaká. On tam nahor prednedávnom vyletel. A bol na to sám, ako to budeme musieť zvládnuť všetci.

Obliekala som si džínsy, keď zavolala moja mladšia sestra Tiggy a oznámila mi, že tatko Slaný je mŕtvý. Keď nad tým teraz uvažujem, som presvedčená, že mi vtedy vlastne ani celkom nedošlo, o čom hovorí. Zišlo mi na um jediné – ako to poviem Star, ktorá nášho otca zbožňovala. Vedela som, že ju tá správa zdrví.

Aj ty si ho zbožňovala, CeCe.

Bola to pravda. Keďže mojou životnou úlohou bolo ochraňovať zraniteľnejšiu sestru – aj keď v skutočnosti bola o tri mesiace staršia, mala ťažkosti s vyjadrovaním, tak som hovorila za ňu –, zamkla som si srdce, vytiahla zips na džínsach a vkročila do obývačky, aby som jej to oznámila.

Nič nepovedala, iba sa mi rozplakala v náručí. Urobila som všetko, aby som zadržala vlastné slzy. Kvôli nej, kvôli Star. Musela som byť silná, lebo ma potrebovala...

To bolo vtedy...

„Madam, potrebujete niečo?“

Zahalil ma oblak pižmového parfumu. Zdvihla som hlavu a videla, ako sa ku mne skláňa letuška.

„Er... nie, ďakujem.“

„Lebo ste stisli tlačidlo,“ povedala prehnaným šepotom a kývla na ostatných cestujúcich. Všetci tvrdo spali. Napokon, podľa londýnskeho času boli štyri hodiny nadránom.

„Prepáčte,“ ospravedlnila som sa tiež pošepky a odtiahla z tlačidla lakeť, ktorým som ju nechtiac privolala. To som celá ja. Kývla mi hlavou podobne ako raz jedna z učiteliek, keď som sa v škole počas rannej modlitby opovážila otvoriť oči. Potom letuška zašuchotala hodvábom a znovu zaliezla do svojej kabínky. Čo najpohodlnejšie som sa uvelebila, zatvorila oči a snažila sa správať ako ostatných približne štyristo duší, ktorým sa podarilo vymaniť zo strachu pred pádom hliníkovej tuby, v ktorej sme sa rútili vzduchom, tak, že zaspali. Ja som sa, ako zvyčajne, vynímala. Nebola som súčasťou davu.

Pravdaže, mohla som si kúpiť letenku prvej triedy. Ešte vždy mi ostalo dosť peňazí z dedičstva – no nie toľko, aby som bola ochotná mrhať nimi na niekoľko centimetrov priestoru navyše. Väčšina peňazí išla na kúpu

parádneho bytu na londýnskom nábreží pre mňa a Star. Myslela som si, že túži po skutočnom domove, že tam bude šťastná, no mylila som sa...

Teraz som tu, ani o kúsok ďalej ako vlani o takom čase, keď som sedela v ekonomickej triede vedľa svojej sestry a leteli sme spolu cez pol zeme-gule do Thajska. Ibaže tentoraz Star neletela so mnou a ja som neutekala za ničím, ale pred ničím...

„Budete raňajkovať, madam?“

Otvorila som oči, otápená a dezorientovaná, a zízala na tú istú letušku, ktorá za mnou prišla za hlbokej noci. Všimla som si, že všetky svetlá v lietadle boli rozsvietené, niektoré tienidlá na oknách zdvihnuté a za nimi sa zažínal ružový úsvit.

„Nie, ďakujem. Dám si iba kávu. Čiernu, prosím.“

Prikývla a odišla a ja som uvažovala, prečo – aj keď som si za celý ten zážitok riadne zaplatila – mám pocit viny, že ju ničím otravujem.

„Kam máte namierené?“

Obrátila som sa k susedovi, ktorého som až dosiaľ videla iba z profilu. A aj to iba nos, ústa a chumáč svetlých vlasov vykúkajúcich spod čiernej kapucne. Teraz bol ku mne obrátený tvárou a hľadel na mňa. Pravdepodobne nemal viac ako osemnásť, na brade a čele mu dosiaľ ostali stopy po pubertálnom akné. Pripadala som si pri ňom ako penzistka.

„Do Bangkoku, odtiaľ do Austrálie.“

„Super,“ poznamenal a pustil sa do väzensky vyzerajúcej porcie na podnose, pozostávajúcej z nekonzumovateľnej praženicke, prepečenej slaniny a dlhej ružovej vecičky, čo sa tvárila ako klobása. „Ja sa tam tiež chystám, ale najskôr preskúmam Thajsko. Povedali mi, že tamojšie večierky pri splne sú jedinečné.“

„Sú.“

„Zažili ste ich?“

„Niekoľko ráz,“ odvetila som a jeho otázka mi v mysli prebudila pestré spomienky.

„Ktorý mi navrhujete? Počul som, že najlepší je v Koh Phangane.“

„Naposledy som tam bola pred niekoľkými rokmi, ale počula som, že teraz býva obrovský – vraj tam chodí aj niekoľko tisíc ľudí. Ja mám najradšej pláž Railay v Krabi. Tam je pokoj, ale záleží na tom, o čo máte záujem.“

„O Krabi som počul,“ prisvedčil a bez prestania prežíval nekonzumatelnú klobásu. „V Bangkoku sa mám stretnúť s kamarátmi. Do splnu nám na rozhodovanie ostáva ešte niekoľko týždňov. Idete k protinožcom niekoho navštíviť?“

„Hej,“ zaklamala som.

„Zdržíte sa nejaký čas aj v Bangkoku?“

„Ostávam len na noc.“

Vycítila som jeho vzrušenie, lebo sme začali pristávať na letisku Suvarnabhumi a personál lietadla začal nám zajatcom dávkovať zvyčajné inštrukcie. *V skutočnosti je všetko iba žart*, pomyslela som si a zatvorila oči, aby som trochu upokojila svoje rozbúchané srdce. Ak lietadlo havaruje, všetci rýchlo zomrieme, či budem mať servírovací stolík zdvihnutý, alebo nie. Podľa mňa to ľuďom hovorili len preto, aby ich upokojili.

Lietadlo pristálo tak hladko, že som sotva postrehla, keď sme dosadli na zem, až kým nám to neoznámili cez reproduktory. Otvorila som oči a ovládol ma víťazoslávny pocit. Absolvovala som diaľkový let sama a prežila som ho. Star bude na mňa hrdá... ak jej na tom vôbec ešte záleží.

Absolvovala som príletovú kontrolu, z pásu si vyzdvihla batožinu a vykročila k východu.

„Užite si výlet k protinožcom,“ zavolať na mňa môj adolescentný sused, keď ma dobehol. „Môj kamoš tvrdí, že tunajšia divočina je nenormálna, sú tam pavúky veľké ako taniere! Majte sa!“

Kývol mi a splynul s ľudskou masou. Nasledovala som ho oveľa pomalším tempom, až ma napokon ovalil známy múr vlhkosti. Naskočila som na kyvadlový autobus z letiska do hotela, ktorý som si rezervovala na prespatie, zaregistrovala sa v ňom a výťahom sa vyviezla do sterilnej izby. Zhodila som z pliec batoh, sadla si na bielu obliečku a zišlo mi na um, že keby som bola majiteľka hotela, dávala by som hosťom tmavé obliečky, aby na nich nebolo vidieť flaky po iných telách, ako to bolo vidieť na bielych, nech ste ich akokoľvek dôkladne vyprali.

Na svete bolo množstvo vecí, ktoré pre mňa zostali záhadou, pravidiel, ktoré niekto niekde vymyslel, zrejme pred mnohými rokmi. Vyzula som si turistické topánky a lahla si. Pritom som uvažovala, že by som mohla byť kdekoľvek na svete – a priečilo sa mi to. Nad hlavou mi bzučala klimatizácia, tak som zatvorila oči a snažila sa zaspáť, no nevedela som sa striasť myšlienky, že ak teraz zomriem, nedozvie sa to ani živá duša.

Odrazu som pochopila, čo naozaj znamená samota. Mala som pocit, že vnútri ma čosi gniavi, no zároveň som tam cítila obrovskú prázdnotu. Žmurknutím som potlačila plač – nikdy som nebola uplakaná –, no slzy sa mi ďalej tislí z očí, takže napokon ma tlak na hrádzu, ktorá sa už-už išla pretrhnúť, prinútil odchýliť viečka.

Za plač sa netreba hanbiť, CeCe...

V hlave som počula chlácholivý hlas Ma a rozepamätala som sa, ako mi to hovorila, keď som raz v Atlantise spadla zo stromu a vyvrtila si členok. V snahe dokázať, že nie som uplakanej maznáčik, som si zahryzla do spodnej pery tak silno, až mi z nej vystrekla krv.

„Jej by to nebolo jedno,“ zašepkala som zúfalo a siahla po mobile, že ho zapnem a napíšem Ma esemesku, aby vedela, kde som. No nezniesla som predstavu, že uvidím odkaz od Star, alebo ešte horšie, že neuvidím nijaký odkaz. Vedela som, že by ma to dorazilo, tak som hodila telefón späť na posteľ a znovu sa pokúšala zaspáť. No potom sa mi v mysli vynoril tatkov obraz a nie a nie zmiznúť.

Je dôležité, aby ste si so Star našli vlastných priateľov, ale mali aj jedna druhú, CeCe...

Povedal to tesne pred tým, ako sme so Star išli študovať na Sussexskú univerzitu. Naštvalo ma to, lebo som nikoho iného nepotrebovala – rovnako ako Star. Aspoň podľa mňa. Potom...

„Ach, tatko,“ vzdychla som. „Je tam hore lepšie?“

Za posledných niekoľko týždňov, keď Star dala jasne najavo, že nemá záujem ďalej žiť so mnou, som sa pristihla, ako sa s tatkom rozprávam čoraz častejšie. Jeho smrť mi vôbec nepripadala skutočná, stále som ho cítila nablízku. Hoci navonok som bola celkom iná ako Tiggy, ktorá bola po mne ďalšia v poradí a bola presvedčená o rozličných duchovných pochodoch ľudskej mysle, aj vo mne driemala akási čudná bytosť, ktorá všetličo možné vedela a cítila... zahniezdila sa v mojom žalúdku a v mojich snoch. Čas, keď som spala, mi často pripadal skutočnejší ako bdenie – niečo ako sledovanie seriálu v televízii. To boli dobré noci, ale zažívala som aj zlé. Napríklad nočné mory s obrovskými pavúkmi...

Striasla som sa, lebo som si spomenula na rozlúčkové slová svojho mladého suseda v lietadle... Nie je možné, aby v Austrálii žili pavúky veľké ako taniere. Alebo áno?

„Kristepane!“ Vyskočila som z postele, aby som zaplašila pochmúrne myšlienky, a išla som si do kúpeľne umyť tvár. Pozrela som sa do zrkadla – červené oči napuchnuté od plaču, vlasy ulízané od mastnoty po dlhej

ceste. Usúdila som, že vyzerám ako malé divé prasa. Bolo jedno, kolko-krát mi Ma povedala, že som pekná a mám nezvyčajný tvar a farbu očí, alebo ako mi Star hovorievala, že ma rada hladká po pokožke, ktorá – podľa jej slov – bola hebká a jemná ako kakaové maslo. Vedela som, že ma chcú iba potešiť, lebo nielenže som vôbec nebola pekná, ale ani slepá – a neznášala som, keď sa nadchýnali mojimi kučerami. Vzhľadom na fakt, že som mala päť krásnych sestier, v súperení o kráľovnú krásy s nimi som sa stiahla. Elektra – ktorá sa stala modelkou celkom prirodzene – ma sústavne presviedčala, že sa neviem dostatočne predať, ale podľa mňa to bola strata času a energie, lebo som vedela, že krásna nikdy nebudem.

Vedela som však krásu vytvoriť a teraz, keď som sa ocitla takmer na dne, spomenula som si na čosi, čo mi raz, keď som bola mladšia, povedal tatko.

CeCe, nech sa v tvojom živote stane čokoľvek, jedno ti nik nemôže zobrať – tvoj talent.

V tom čase som si myslela, že je to ďalšia – aký výraz by na to použila Star? – *banálnosť*, ktorou mi aspoň trochu chcel vynahradiť fakt, že som škaredá ako noc, mizerná žiačka a neviem vychádzať s ľuďmi. A pravdupovediac, v tom sa tatko mýlil, lebo hoci mi nik nemohol vziať talent, mohol mi zničiť sebavedomie ustavičnými negatívnymi poznámkami a pomútiť mozog, takže som vlastne nevedela, kto som ani ako mám vyhovieť ľuďom – a najmenej zo všetkého seba. Presne to sa mi stalo naposledy na umeleckej akadémii. Preto som odtiaľ odišla.

Aspoň som sa naučila, v čom nie som dobrá, upokojovala som sa. Podľa mojich lektorov to platilo vo väčšine modulov, na ktoré som sa za posledné tri mesiace zapísala.

Napriek zdrvivým kritikám na moje diela aj na moju osobu som si našťastie ešte uvedomovala, že ak teraz stratím dôveru vo svoje nadanie, nebude mať význam, aby som pokračovala. Umelecké nadanie bolo naozaj to posledné, čo mi ešte ostalo.

Vrátila som sa do spálne a opäť si ľahla, len aby mi rýchlejšie uplynuli hrozná hodiny čakania. Konečne som chápala, prečo som na lavičkách videla sedieť toľko starých ľudí, keď som kráčala cez park v Battersea cestou do akadémie. Aj keď vonku mrzlo, potrebovali si potvrdiť, že na tejto planéte žijú aj iné ľudské bytosti a že tu nie sú celkom sami.

Zrejme som zaspala, lebo sa mi zasa snívalo o pavúkoch, a prebudila som sa na vlastný vreskot. Automaticky som si položila dľaň na ústa a pri-

dusila ho, aby si nejaký náhodný hosť na chodbe nemyslel, že ma vraždia. Usúdila som, že jednoducho nemôžem ďalej ostať sama v bezduchej izbe, tak som sa obula, schytila fotoaparát a zviezla sa výtahom na recepciu.

Vonku stál rad čakajúcich taxíkov. Do jedného som si sadla na zadné sedadlo a požiadala taxikára, aby ma zaviezol ku Kráľovskému palácu. Vždy ma udivovalo a v rovnakej miere znepokojovalo, že Bangkok, a vo všeobecnosti všetko, čo som z Thajska dosiaľ videla, je na pohľad absolútne preplnené zamestnancami. V akomkoľvek obchode, dokonca aj keď ste si išli kúpiť iba vrecúško arašidov, vám vždy jedna osoba ukázala, kde tovar nájdete, ďalšia obsluhovala pokladnicu a tretia vám tovar vložila do tašky. Pracovná sila tu bola neskutočne lacná, takmer až smiešne. Pri tej myšlienke som sa začala cítiť nesvoja, no potom mi zišlo na um, že práve preto rada cestujem – človek získa iný pohľad na rozličné veci.

Taxikár ma vysadil pred Kráľovským palácom a potom som nasledovala zástupy turistov. Mnohí z nich na svojich červených pleciach niesli dôkaz o pôvode z chladnejšieho podnebia. Pred chrámom som si vyzula turistické topánky a uložila ich k zbierke šlapiek a tenisiek, ktoré si na schodoch odložili ostatní turisti, a vošla som. Smaragdový Budha mal vraj vyše päťsto rokov a bola to najznámejšia socha v Thajsku. No v porovnaní s mnohým inými Budhami, ktorých som videla, bol pomerne malý. Lesk smaragdu a spôsob, akým mal tvarované telo, mi pripomínali jasnozelenú jaštericu. Končatiny mal zliate a, úprimne povedané, nie celkom presne tvarované – ale bol nádherný.

Sadla som si s prekríženými nohami na jednu z podložiek a užívala si chládok na rozľahlom pokojnom mieste v spoločnosti iných ľudských bytostí, ktoré zrejme rozjímali o vlastných pupkoch. Nikdy som nemala vzťah k náboženstvu, no keby som si mala niektoré vybrať, najväčšmi sa mi páčil budhizmus, lebo som mala pocit, že jeho podstata tkvie v sile prírody, ktorú som pokladala za nekonečný zázrak, čo sa mi odohrával priamo pred očami.

Keď Star počúvala, ako po sledovaní nejakého televízneho programu o životnom prostredí donekonečna rečným, čo by sa malo spraviť, často ma nabádala, aby som vstúpila do strany zelených. No aký by to malo význam? Môj hlas sa nerátal a bola som priveľmi hlúpa, aby ma niekto bral vážne. Vedela som iba to, že rastliny, zvieratá a oceány, ktoré tvoria náš ekosystém a ktoré nás udržiavajú nažive, často ignorujeme.

„Ak niečo uctievam, tak je to toto,“ zašepkala som Budhovi. Aj on